

Küçük Pudu

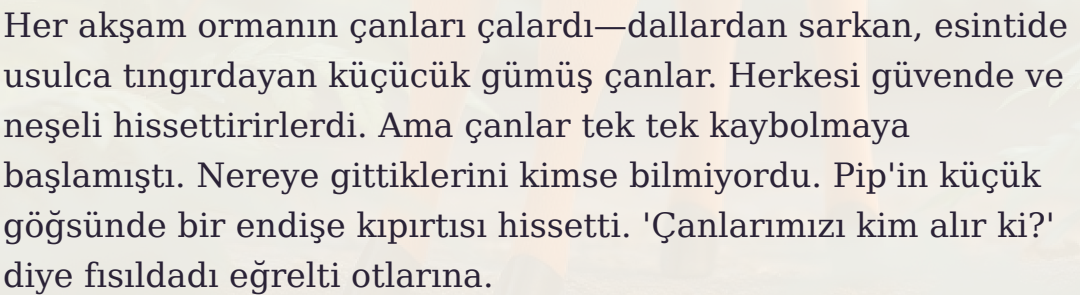
Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Pudu

Aysel Banu YAVUZAL

Güneş ışıklarının yaprakların arasından dans ettiği yemyeşil bir ormanın derinliklerinde, Pip adında küçücük bir pudu geyiği yaşırdı. Bir mantardan daha uzun değildi; yumuşak, kızıl kahverengi tüyleri ve kocaman kara gözleri vardı. Boynunda, yeşil bir yaprak tılsımı olan küçük bir çim tasma taşırdı. Pip tatlı yoncaları kemirmeyi ve ormanın hafif uğultusunu dinlemeyi çok severdi. Ama son zamanlarda orman neşeli sesini kaybetmişti.

Bir sabah Pip, Olive adında bilge, yaşlı bir baykuşla tanıştı. Yumuşak gri tüyleri vardı ve üzerinde hafif gümüş pırıltılar parlıyordu; yuvarlak gözlükler ve yıldızlarla süslü koyu mavi bir atkı takıyordu. Altın rengi gözleri sevgiyle parıldadı. 'Bir derdin var gibi görünüyor, küçüğüm,' dedi. Pip ona kaybolan canları anlattı. Olive yavaşça başını salladı. 'Öyleyse bu gizemi birlikte çözmeliyiz,' dedi. 'Yardım etmeye cesaretin var mı?'

Pip'in ince bacakları titredi. Çok küçüktü ve orman çok büyük görünüyordu. Ama sessiz akşamları ve arkadaşlarının üzgün yüzlerini düşündü. 'Ben... deneyeceğim,' dedi. Olive gülümsedi. 'Cesaret boyla ölçülmez,' dedi usulca. 'Hadi, ipuçlarını arayalım.' Geniş kanatlarını açtı ve Pip kalbi hızla çarparak hemen arkasından gitti.

İlk ipuçları, yumuşak toprakta küçük ayak izlerinden oluşan bir izdi. Ne geyik iziydi ne de baykuş izi. 'Hızlı ve küçük biri,' dedi Olive, gözlüklerinin ardından bakarak. Pip küçük kara burnunu yere eğdi. 'Meyve gibi kokuyorlar,' dedi. İz, bir eğretili otu kümesinin yanından geçip içi boş bir kütüğe doğru gidiyordu. Pip'in kulakları seğirdi. Bir heyecan ürpertisi—ve biraz da korku—hissetti.

İçi boş kütüğün içinde, kuru yaprakların altında yarı gizlenmiş tek bir gümüş çan buldular. Bir meşe palamudundan büyük değildi. 'Biri düşürmüş,' dedi Olive. 'Yaklaşıyoruz.' Pip çanı dikkatlice dişleriyle aldı. Küçük, hüzünlü bir tıngırtı çıkardı. 'Endişelenme, küçük çan,' diye fısıldadı. 'Arkadaşlarını bulacağız.' Olive'in altın gözleri gururla parladı. 'İyi bir kalbin var, Pip. Bu da bir tür cesarettir.'

Meyve kokusunu ormanın daha derinlerine doğru takip ettiler; ağaçların sıklaştığı ve ışığın azaldığı yere. Pip, Olive'in yanından ayrılmadı. Aniden hafif bir hışırtı duydular. Küçük bir tilki yavrusu bir çalının arkasından dışarı baktı. Ağzında bir çan vardı ve çok korkmuş görünüyordu. 'Lütfen kızmayın!' diye ciyaktı. 'Çalmak istememiştim. Sadece büyükanneme yardım etmek istedim.'

Tilki yavrusunun adı Fenn'di. Büyükannesi yaşlı ve hastaydı ve orman çanlarının sesini çok severdi. 'Onların kendisini yeniden genç hissettirdiğini söylüyor,' diye açıkladı Fenn. 'Ben de birkaç tanesini alıp ininin yanına astım. Ama sonra onları geri götürmek için yolumu bulamadım.' Pip, Olive'e baktı. 'Yardım edebiliriz,' dedi usulca. 'Ama sormadan almak herkesi üzüyor.' Fenn başını öne eğdi.

Olive kanatlarını usulca cıırttı. 'İyilikle çözülen bir gizem en güzelidir,' dedi. 'Hadi bütün çanları toplayıp geri getirelim—birlikte.' Pip ve Fenn başlarını salladı. Yaprakların altını ve kayaların arkasını aradılar; çan çan buldular. Olive'in bulunduğu hasır sepete her birini koyarken usulca tıngırdadılar. Pip çalışırken yaprak tılsımı sallanıyordu. Artık korkmuyordu—kendini yardımcı hissediyordu.

Gün batımına doğru biri hariç bütün çanları bulmuşlardı. 'Sonuncusu büyükannemin ininin yanında,' dedi Fenn. 'Sana göstereyim.' Yaşlı bir meşe ağacının altındaki sıcacık bir yuvaya yürüdüler. Fenn'in büyükannesi yosun bir yataкта yatıyor, zayıfça gülümsüyordu. Çanları görünce gözleri parladı. 'Ah, ne güzel!' dedi. Pip son çanı başının üstündeki bir dala yerleştirdi. Çan çaldı ve kadın mutlulukla içini çekti.

Ama şimdi diğerk orman hayvanları toplanmış, çanlarının nereye gittiğini merak ediyordu. Kızgın görünüyorlardı. 'Onları neden aldınız?' diye sordu bir tavşan. Fenn öne çıktı. 'Özür dilerim,' dedi. 'Büyükannemi neşelendirmek istedim. Önce sormam gerekirdi.' Pip yanında durdu. 'Bir hata yaptı ama hepsini bulmamıza yardım etti,' dedi Pip. 'Çanları büyükannesiyile paylaşabilir miyiz?'

Hayvanlar mırıldandı. Sonra tavşan gülümsedi. 'Bu iyi bir fikir,' dedi. 'Onun ininin yanına da birkaç çan asabiliriz.' Herkes sevinçle bağırdı. Olive'in altın gözleri parıldadı. 'Görüyor musun, Pip?' dedi sessizce. 'Korktun ama bir arkadaşın için konuştun. İşte gerçek cesaret budur.' Pip'in içi ısındı. Küçük kalbi gururla kabardı. Gizemin çözülmesine yardım etmişti.

O akşam ormanın anları yeniden aldı; her zamankinden daha yüksek ve daha neşeli. Pip ve Fenn, büyükannenin yuvasının üstüne bir dizi an astı. Kadın gözleri kapalı dinledi, yüzünde bir gülümsemeyle. Diğer hayvanlar paylaşmak için meyveler ve fındıklar getirdi. Pip, ormanın yeniden yuva gibi hissettirdiğini fark etti—anlar geri geldiğı için değil, herkes birbirine yardım ettiğı için.

Olive kanadıyla Pip'i usulca dürttü. 'Görüyor musun, küçüğüm,' dedi, 'cesaret boyla ölçülmez. Korktun ama yine de yardım etmeyi seçtin. Bir kahramanı yapan budur.' Pip küçük bacaklarına ve yaprak tılsımına baktı. Artık kendini küçük hissetmiyordu. En uzun ağaç kadar büyük hissediyordu. 'Teşekkür ederim, Olive,' diye fısıldadı. 'Senin sayende başardım.'

O günden sonra Pip ve Fenn en iyi arkadaş oldular. Sık sık büyükanneyi ziyaret edip ona çiçekler getirir ve çanları dinlerlerdi. Ormanın gizemi çözülmüştü ve herkes paylaşmanın ve iyiliğin ormanı şarkı söylediğini öğrendi. Pip baykuşun sözlerini hiç unutmadı. En küçük geyik bile cesur olabilir. Ve küçük olmak zayıf olmak anlamına gelmez—sadece büyük bir kalbin olduğu anlamına gelir.

Ve eęer bir gn o yemyeřil ormana yolunuz dřerse, iyi dinleyin. Gmř řanların hafif tıngırtısını ve yaprak tılsımlı tasmaı olan kęk bir pudu geyięinin minik ayak seslerini duyabilirsiniz. Ve anlarsınız ki cesaret, ne kadar kęk olursa olsun, btn ormanı neřeyle řınlatabilir.